

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **a) V. C.**, právně zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňská 78/33, Praha 7, **b) nezl. M. C.**, **c) nezl. M. M.**, zast. zákonnou zástupkyní žalobkyní a), právně zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňská 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2019, čj. OAM-142/LE-LE05-VL16-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b), c) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2020, čj. 28 Az 2/2019-65,

t a k t o :

Žalovanému **se ukládá** povinnost strpět pobyt žalobců a), b), c) v pobytovém středisku a poskytnout jim základní hmotné zabezpečení do pravomocného skončení řízení o této kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný vydal dne 7. 1. 2019 rozhodnutí, kterým žalobcům a), b), c) neudělil mezinárodní ochranu. Žalobkyně a) podala jménem svým a svých dětí – žalobců b) a c) proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

[2] Rozsudek krajského soudu napadli žalobci a), b), c) [dále též „stěžovatelé a), b), c)“] dne 18. 3. 2020 blanketní kasační stížností. Současně podali též návrh na vydání předběžného opatření dle § 38 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., jímž by se žalovanému uložilo, aby do pravomocného rozhodnutí o této kasační stížnosti strpěl pobyt stěžovatelů v pobytovém středisku. Stěžovatelka a) uvedla, že v ČR pobývá s partnerem a dvěma nezletilými dětmi [stěžovateli b) a c)], které jsou odkázány na jejich pomoc. Momentálně nemohou sehnat ubytování, neboť pronajímatelé nejsou ochotni poskytnout ubytování cizincům. Případně ubytování poskytují pouze tehdy, když se cizinec prokáže potvrzením o strpění. To stěžovatelé bohužel nemají. Popsala situaci, kdy v pobytovém středisku dle nové praxe žalovaného cizinci nemohou zůstat po pravomocném rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatelé by tak bez finančních prostředků zůstali na ulici. Vyhození stěžovatelů b), c) na ulici by bylo navíc v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. To vše ještě umocňuje fakt, že je v ČR vyhlášen nouzový stav a je zde situace, kdy jsou všichni ohroženi nemocí COVID-19.

[3] Žalovaný ve vyjádření navrhl, aby NSS návrhu na vydání předběžného opatření nevyhověl.

[4] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. *[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*

[5] V řízení o kasační stížnosti je založena pravomoc NSS pro případné vydání předběžného opatření (srov. usnesení ze dne 24. 5. 2006, čj. Na 112/2006-37, č. 910/2006 Sb. NSS). Pro vydání samotného předběžného opatření musí být dle citovaného usnesení současně (kumulativně) splněny tyto podmínky: „1) podaná kasační stížnost, řízení o níž nebylo zastaveno, a to zásadně včetně kasační stížnosti mající vady, s výjimkou takových vad, že by z povahy věci bránily o předběžném opatření rozhodnout (např. vada spočívající v tom, že by z kasační stížnosti nebylo zřejmé, jaké rozhodnutí krajského soudu se jí napadá); vadu bránící o předběžném opatření rozhodnout se soud pokusí odstranit, jde-li o vadu odstranitelnou, a pokud se mu to podaří, o předběžném opatření poté rozhodne, jakmile to bude možné; 2) návrh na vydání předběžného opatření; 3) potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu; 4) podané vyjádření ostatních účastníků k návrhu na vydání předběžného opatření, je-li takového vyjádření potřeba [...]”. Tyto podmínky jsou aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ.

[6] V citovaném rozhodnutí se soud detailně zabýval i výkladem klíčového pojmu „vážná újma“, který je „[...] nutno vykládat relativně autonomně a izolovaně od předběžného posuzování (přesněji řečeno odhadování) budoucí úspěšnosti navrhovatele předběžného opatření v řízení ve věci samé. Vážnou újmu je v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka - soukromé osoby uložena povinnost správnímu orgánu, nutno rozumět zejména takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených [...]. V praxi půjde zejména o snahy správního orgánu proti vůli účastníka - soukromé osoby získat o účastníkovi informace, jež má k dispozici jen on, odejmout mu věci, které oprávněně drží či má v oprávněné detenci, či zabránit mu ve výkonu jeho práv nebo jej v něm citelně omezit (např. v právu užívat vlastněnou či pronajatou věc, v právu podnikat či provozovat jinou hospodářskou činnost)“.

[7] Stěžovatelé podali kasační stížnost a návrh na vydání předběžného opatření. Splnili tedy první i druhou podmínku pro vydání předběžného opatření. Podle NSS stěžovatelé splňují rovněž třetí podmínku pro uložení předběžného opatření, tj. že jim hrozí vážná újma, pro kterou je nutno zatímně upravit jejich poměry.

[8] K uvedenému závěru nicméně NSS dospěl vzhledem ke zcela specifickým okolnostem nyní posuzovaného případu. Stěžovatelům nesvědčí postavení žadatelů o

udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatelé měli postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany pouze do skončení řízení o žalobě před krajským soudem. Jejich kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby sice má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 5 zákona o azylu), to ovšem neznamená, že by cizinci (zde stěžovatelům) v této fázi soudního přezkumu náleželo rovněž postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu citovaného § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Cizinec je však oprávněn po dobu řízení o kasační stížnosti setrvat na území ČR (usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 3997/19). Zde Ústavní soud vysvětlil, že cizinci na základě odkladného účinku kasační stížnosti svědčí postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany toliko pro účely setrvání na území; z tohoto usnesení však nelze dovodit, že by tak tomu bylo i pro účely práva na zajištění ubytování či základního hmotného zabezpečení.

[9] Cizinec je tedy v rámci řízení o kasační stížnosti oprávněn pobývat na území ČR, a to na základě potvrzení o strpění na území dle § 78b zákona o azylu. Zákon o azylu přitom jednoznačně stanoví, že právo na ubytování v pobytovém středisku a poskytnutí stravy mají pouze žadatelé o udělení mezinárodní ochrany (§ 79 odst. 3). Ministerstvo však může povolit poskytnutí stravy a ubytování v azylovém zařízení i cizinci, který je strpěn na území podle tohoto zákona, a to po dobu platnosti potvrzení o strpění na území [viz § 79 odst. 5 písm. e)].

[10] Stěžovatelé nemají postavení žadatele o mezinárodní ochranu a nemají ani potvrzení o strpění na území. Nelze učinit závěr, že by stěžovatelé byli případným ukončením ubytování v pobytovém středisku nějakým způsobem zkráceni na svých procesních právech. O tom ostatně svědčí skutečnost, že podali včasnou kasační stížnost a požádali o ustanovení zástupce soudem.

[11] Ačkoli není žádoucí, aby soud nahrazoval uvážení správního orgánu, zda má cizince (stěžovatele) ponechat v pobytovém středisku i po dobu řízení o kasační stížnosti, nelze vyloučit, že by v určitých specifických případech mohl žalovanému uložit, aby pobyt cizince v pobytovém středisku strpěl. Právě o takto specifický případ se přitom jedná v nyní posuzované věci, jak již dovodil NSS v usnesení ze dne 18. 3. 2020, čj. 3 Azs 28/2020-73. Nelze totiž odhlédnout od aktuální a specifické situace, kdy vláda ČR vyhlásila od 16. 3. 2020 nejméně do 1. 4. 2020 omezení pohybu osob pro celé území ČR, a bez dalšího nelze předvídat možnou celkovou dobu trvání tohoto stavu. K vyhovění návrhu na vydání předběžného opatření přistoupil NSS tedy právě s ohledem na probíhající pandemii „*koronaviru*“ (označovaného jako SARS CoV-2). Nebylo by žádoucí i s ohledem na zdraví jiných osob, aby stěžovatelé zůstali na ulici, přestože za jiných okolností by bylo na nich, aby si zařídili ubytování, potvrzení o strpění atd. a případná neaktivita v tomto ohledu by šla k jejich tíži.

[12] NSS na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro vydání předběžného opatření. Proto zavázal žalovaného tak, jak je uvedeno ve výroku usnesení.

[13] Účinky založené předběžným opatřením trvají, pokud soud předběžné opatření předtím sám nezruší či nezmění, do dne právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti.

NSS k tomu ale dodává, že vydání předběžného opatření žádným způsobem nepředjímá, jak soud rozhodne ve věci samé.

[14] O nákladech řízení o předběžném opatření rozhodne soud v rámci rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 61 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu